

n zóó groot?

wanneer de
g in het Sta-
len; bloemen
i; schittering
de krassen,
t; oplocht der
pleegsters in
ressen schrij-

onze Vorstin,
lankend voor
lare Dochter,
in het ge-
aw...

ekken van de
orstin in het
symboliek —

J. W.

methodisme.

(Rotterdam-

blijkt dit Me-
ingesteld.
telijke toe-
hildering
pend, ziel-

van schuld
en de ziel in

t aanbod des

tegenstel-

moet er zoo
dij, de belofte
nvaarden.

ig, in schuld-
ler zekerheid.
gezongen.
mand er toe
tzelfde toe te

om het aan-
zoude men
it de zonden

den, dat het
tot levendig
cht ziet door-
zijn heil in
voorbeelden
en dat dan
de bekeering
althans niet
erd, al zullen
ieden geheel

worden, dat
gemaakt

hartstochte-
ral bij aan-
en atmosfeer,
it, levendige
er aard hen

er suggestief
tekening van
vaar in het
lepers inner-
t, dat woord
den.

zijn van de
d, doch een
vaat grijp-
orgehou-

ning zonder
en toestand,
it verkregen

des gevolgd

n heeft hoo-
hebben, dat
n uitwendig
kerheid des

evaar, moet

wordt het
genomen.

alle gaven
enheid met
relaties en
voornamelijk

in zielsbewogenheid en in verband daarmee,
in een wilsactie.

Het bewustzijn wordt onderdrukt ten bate van den
wil en de harmonie van alle vermogens en krachten
ontbreekt.

Ook dit Methodisme is in onzen tijd, welke te druk
is, om diep te leven en met het volle menschenleven
in het geloof zich tegenover God te zien in Christus,
weer bezig zijn tienduizenden te verstaan.

Een rustige beleving van het heele Woord Gods
voor het volle menschenleven in Christus in de ver-
houding tot God wordt allengs meer ongewenscht
geacht.

Alles moet op bewogenheid gericht zijn.

Men wil niet met alle vermogens en krachten rustig
staan om in het volle leven God in Christus te
dienen en daarin te genieten, doch liever met een
enkele zielsfunctie zich aan een bepaald soort be-
lofte vastgrijpen.

Tot groote schade van het leven.

Tot groot nadeel ook van de waarachtige zekerheid
des geloofs.

Inderdaad, hier wordt niet „de mensch” veranderd;
men heeft een verkeerde opvatting omtrent den „dienst
van God”, en dus ook van „het geloof” en de „bekeering”.

Kranken-communie.

Dr H. Kaajan schrijft in „Utrechtsche Kerkbode”,
sprekende over de besluiten der Generale Synode:

De zieken-communie werd gewezen van de hand.
Calvijn, hoewel voorstander (zij het onder zeer be-
perkende voorwaarden), heeft ze in Genève nimmer
ingevoerd, daar hij turbac (moeiten) voorzag en hij
den schijn wilde vermijden, dat hij aan 't uitwendige
teeken een soort magische kracht toekende. Ook in
onze landen is de zieken-communie nooit ingevoerd.
Voetius vertelt, dat hij zich slechts één geval van
zulk een zieken-communie in zijn dagen en in zijn
kerk herinneren kan, maar (zoo zegt hij) van een
buitengewoon geval make men geen lex (wet) of een
consuetudo ordinaria (n gewoon gebruik). Onze
Vaderen vreesden, dat de zieken-communie ten slotte
zou uitloopen op een communio privata of solitaria,
een avondmaal-houden tusschen den predikant en
den kranke alleen. Men zegge tot den zieke: crede et
manducasti, geloof en gij hebt gegeten. De kranke
herinnere zich den zegen, door hem bij de laatste
viering van den bondsdisch genoten. Aan wie moet
trouwens de zieken-communie worden bediend? Aan
stervenden? Of aan 38-jarige kranken? Hier kan sub-
jectieve willekeur een groote rol spelen. En 't gevaar
voor superstitie is ook in onzen tijd niet denkbeeldig.

Tot zoover het citaat.

Uit plaatsing ervan in deze rubriek leide men niet
af, dat ik het eens ben met de afwijzing der zieken-
communie, of met de argumenten, die hier vóór deze
afwijzing worden gereleveerd.

Ik wil alleen maar aan de zieken (en gezonden), die
zich met de zaak bezighouden, doen zien, op welke
gronden hun verlangen (zoover het bestaat) is onbe-
vredigd gebleven. Ook al zouden zij de beslissing niet
kunnen toejuichen, ze moeten trachten te verstaan, op
welke gronden ze rust, en bedenken, dat vele zieken
geen zieken-communie verklaren te willen. Dat laatste
is inderdaad een feit.

Overigens troosten zij zich met de zekerheid, dat de
kerk wel zegt: crede et manducasti, en feitelijk ook
wel zegt: crede et audivisti (geloof, en gij hebt gehoord),
doch dat ze niettemin de zieken telkens bezoekt, om
hun het Woord te brengen, instee van hen te herinne-
ren aan den zegen, genoten onder de laatste preek.
Want de kerk bedenkt hierbij, dat het geloof versterkt
wordt door het gepredikte Woord. Overigens gelooft de
kerk dat ook van het sacrament. Daarom lijkt mij
dat voorvaderlijk latijn tenslotte minder indrukwek-
kend, dan het er uit ziet. Want het „eten” is nu een-
maal tot geloofsterking bedoeld; tot den zieke te zeg-
gen: „crede et manducasti” beteekent dus, als 't er-
nst is: geloof en gij hebt uw geloof voelen sterken. Maar
het geloof sterkt nu eenmaal zich niet zelf, zonder
middelen.

Ik ben nog niet klaar met dat besluit.

En nog minder met sommige er voor aangevoerde
gronden.

Maar dat er heel veel moeilijkheden zijn, geef ik toe.

„Eenige Gezangen”.

Sprekend over de bekende beslissing der Generale
Synode schrijft Ds Renting in „Geld. Kerkbode”:

Van invoering van Gezangen is geen sprake.
We hebben ze al lang gehad.

Het eenige wat nu geschiedt is dit, dat er aan de
reeds lang zonder conscientie-bezwaar gebruikte lie-
deren enkele andere worden toegevoegd.

Aan de vrijheid van de Kerken, niet aan de Die-
naren des Woords, maar van de Kerken, in hare
ambtsdragers vertegenwoordigd, wordt het nu over-
gelaten, van deze toegevoegde liederen een passend
gebruik te maken.

De strijd om de „Gezangen” is ook in den laatste
tijd sterk vertroebeld.

De oppositie richtte zich, althans bij velen, tegen
den Gezangbundel, zooals deze in de Ned. Herv. Kerk
wordt gebruikt.

De argumenten tegen uitbreiding werden dan ook
niet zelden aan de historie van den strijd tegen
dezen bundel ontleend.

Maar het ging er niet om, om liederen in te voeren,
tegen welker inhoud en strekking geldende bezwaren
konden worden ingebracht.

Volstrekt niet.

Er wordt voor gezorgd, dat niets wordt opgenomen,
dat in strijd of tegenspraak is met Schrift en Be-
lijdenis.

Men kan dus volkomen gerust zijn.

Van afwijking van den Schriftuurlijken weg is
geen sprake.

Wat nu bereikt is, is dit, dat de liederen, die
ongehinderd door den prediker van het Evangelie op
den kansel mochten worden uitgesproken en die door
de Gemeente vaak met stichting werden aangehoord,
thans ook door de hoorders van het Evangelie mogen
worden gezongen.

Het is zoo eenvoudig mogelijk.

Ds Broekstra schrijft er over in „Leidsche Kerkbode”:

Ik ben er dan ook van overtuigd, dat deze beslis-
sing geen scheuring in onze Kerken zal teweeg bren-
gen. Daarvoor is ons volk tenslotte te gereformeerd
en te nuchter, dat om zulk een oorzaak er velen
zouden zijn, die hun Kerk zouden verlaten. Natuurlijk,
en dit is ook duidelijk genoeg uitgesproken in het
mooie debat, dat op de Synode gehouden is, zal met
de invoering de noodige wijsheid moeten worden
betracht. Niet alle gemeenten zullen dadelijk rijp zijn
om van den uitgebreiden bundel gebruik te maken.
Zeer juist lijkt mij de redeneering van Prof. Hepp,
als hij ter Synode zei: als er in een gemeente nog
20 pCt. tegen deze invoering is, dan zou ik van de
vrijheid nog geen gebruik maken, maar eerst dat
deel onderwijzen in dit stuk. Me dunkt, hier is de
juiste weg aangewezen. En dan twijfel ik niet, of
binnen niet al te langen tijd zullen in de meeste
Kerken in onzen Nieuw-Testamentischen tijd ook lie-
deren worden gezongen, die aan dien tijd beantwoor-
den. Waarlijk, er behoeft geen vrees te zijn, dat de
psalmen zullen worden verdrongen. Ook in dit op-
zicht zullen onze Kerken geen vrijwillige armoede
willen lijden.

Ik schrijf dezen keer de Reformatie-copie ver van
huis en heb slechts enkele bladen nagezonden gekregen.
Laat ik dus gewichtige uittalingen onvermeld, het
worde niet kwalijk genomen.

De droom van Mrs. Gordon in wake.

„Kerk en Wereld” vertelt, naar Selma Lagerlöf, van
Mrs. Gordon, die bij Jeruzalem woonde en eens niet
slapen kon. Toen ging ze maar naar buiten. En „be-
leefde” daar iets.

En toen opeens hoorde ze een geweldig hruisende
stem, die uit een heel oude en gebrekkige keel scheen
te komen, en die deze woorden sprak: „Voorwaar,
ik kan fier mijn schedel uit het stof heffen! Niemand
is mijns gelijke in macht en eer en heilichheid”. Het
was de stem van de heilige rots, waar eens de tempel
van Salomo stond en waar nu de moskee van Omar
zich tegen den groenen nachthemel afteekende.

Maar nauwelijks waren de woorden uitgesproken,
of een sterke slag klom uit de reusachtige klok van
de kerk op het heilige graf. 't Was maar één enkele
slag, maar die klom fier en kloek als een tegen-
spraak. En toen de eerste stem, die van de Mohammed-
daansche moskee kwam, ging roemen op zijn grootsch
verleden, bleef de Christelijke grafkerk niet achter.
Ze betwistten elkaar den voorrang, de superioriteit
vooral. Soms verhieven zich de stemmen tot iets wat
wel een zang geleek, dan weer was 't antwoord kort
en hoonend, een toernijge uitval.

Mrs. Gordon luisterde met de meest gespannen aan-
dacht, maar hoe meer ze hoorde van den twist der
beide heilighdommen, hoe moedelozer ze werd, bij
't denken aan haar eigen roeping. „Ach, God”, dacht
ze, „waarom hebt Gij mij geboden het gebod van
eendracht te verkondigen? Strijd en twist is 't eenige,
wat bestaan heeft van de schepping der wereld af”.

Maar de twist werd al heviger.

„Ik ben vol herinneringen en heilige plaatsen!”

riep de grafkerk tenslotte uit met luider stem.

„Ik kan binnen mijn muren den olif aanwijzen,
waarin Abraham den ram verward vond, ik kan de
kapel aanwijzen, waar Adams schedel begraven werd.
Ik kan Golgotha aanwijzen en het graf en den steen,
waarop de engel zat, toen de vrouwen kwamen om
den doode te bewenen. Binnen mijn muren is de
plaats, waar keizerin Helena zat, om de arbeiders
aan te moedigen, en de plaats, waar 't kruis gevonden
werd. Ik bezit den pilaar, waar de Gekruiste zat, toen
hij met doornen werd gekroond, en den balsemsteen,
en Melchizedeks graf. Ik bezit het zwaard van God-
fried van Bouillon. Ik word nog altijd vereerd door
Abyssiniërs, door Armeniërs en Jacobieten, door Grie-
ken en Romeinen. Ik ben met pelgrims bezaaid...”

De oude rots viel in: „Wat meent ge wel, bergtop-
graf, wier ligging niemand kent? Wilt ge u meten in
betekenis met de eeuwige rots? Is 't soms niet op
mij, dat men Jehova's heiligen, onuitsprekelijken
naam geschreven vindt, dien niemand dan Jezus
heeft kunnen ontcijferen? Is 't niet in mijn tempelhof,
dat Mohammed op den jongsten dag zal neerdalen?”

Toen de strijd tusschen de beide kerken op deze
wijze in heiligheid toenam, stond Mrs. Gordon op.
Zij vergat, dat haar stem geen kracht had zich te
doen hooren, tegelijk met die twee machtige stemmen.

„Wee u, wee u!” riep ze uit. „Wat zijt gij voor
heilighdommen? Ge twist en strijd, en door uw twisten
is de wereld vol strijd en haat en vervolging. Maar
Gods laatste gebod is eendracht. Hoort ge het? Gods
laatste gebod, dat ik heb ontvangen, is Eendracht!!!”

Toen deze woorden uitgesproken waren, zwegen
't heilige graf en de heilige rots. En alle kruisen en
halve manen, die zich boven de koepelgebouwen in
de heilige stad verhieven, begonnen te glanzen in
een goudachtig licht. De zon kwam op over den olif-
berg, en alle stemmen van den nacht moesten ver-
stommen.

Tot zooverre het verhaal.

Alle stemmen van den nacht moesten verstommen,
fantaseert Selma Lagerlöf.

Intusschen zoog een spin een mugje uit.

En ging in Jeruzalem iemand laat naar bed, omdat
hij had gestudeerd over de wet, die onderscheid stelt
tusschen gehoorzame en ongehoorzame menschen.
Die wet en die menschen zijn altijd nog wat onhandel-
baarder dan die makkelijke graven en rotsen van me-
vrouw Gordon. Maar ook handelbaarder — als ze goed
willen.

Overigens schieten we met zulke verhaaltjes niet veel
op. Hoogstens krijgen we er een nieuw oorlogje van:
den twist der Irenischen tegen de niet-irenischen.

Twee klippen.

De heer A. Janse schreef in „Geref. Jongelingsblad”:

De mystische chaos, waarin de Christenen vaak
leven en waarin zij dan gedurig zeggen tegenover
alle positief Christelijk getuigenis, zoowel
tegen vloek als zegen: „het moet gegeven worden”
legt een deksel op het aangezicht, zoodat Gods Woord
niet wordt verstaan. De leugenaar van den beginne
doet hier wel zeer vroom... tegen de Schrift in. Onze
Jeugdorganisatie spreke tot onze jonge menschen van
den ganschen weg des verbonds en van de ge-
schiedenis des verbonds naar de Schriften.
En de kerk mag wel haar gebed vermenigvuldigen,
dat de Heere Zijn verbond gedene... en vele ver-
bondbrekers geve de besnijdenis des harten, die zij
noodig hebben... en degenen, die Zijn Verbond houden
sterking des geloofs en... de wapenrusting des ge-
loofs (in dezen verwarden tijd dubbel noodig). De
naturalistische geloofsopvatting, dat het vanzelf
terecht komt — en de mystische, dat „het” moet „ge-
geven” worden, zijn beide zeer gevaarlijk voor ons
opkomend geslacht. De eerste kweekt valsche gerust-
heid en de tweede vage onrust, die nergens een vaste
orde ziet en die ten slotte ook als Kerk aan de „orde”
van de gelijkschakeling met de fascistische
Staatsvergodingen prooi wordt, omdat
zij Gods Verbondsorde niet hield door het ge-
loof.

Een bemoeiding voor de Gereformeerden in Indië.

„De Stroom” (Ds A. Trouw) schrijft over „Godsdien-
tig Leven in Indië”. Het vrijzinnige orgaan merkt
o.m. op:

Dit gevaar van alle verband kwijt te raken geldt
het minst voor Gereformeerden. Zij worden — dank
zij hun voortreffelijke organisatie in Indië — reeds
bij aankomst van de boot verwelkomd. Een twaalfal
predikanten weet hen uitstekend bij de kerk te houden,
zelfs in de afgelegenste hoeken worden ze bezocht.

Het is merkwaardig hoe de menschen op afgelegen
oorden hierop zijn gesteld.

Dat komt ervan, dat bij de Gereformeerden gelukkig
nog een andere wijsheid in eere is, dan die, welke
op regelmatige tijden een deftig gelaat vertoont in het
protesteren tegen „heilige huisjes”.

Stofregen.

Ds Molenaar schrijft in „s-Gravenh. Kerkbode” (Her-
vormd):

Wat kunnen daarbij soms wat de menschen „kleine
zonden” noemen de oorzaak worden van een diepen val,
van een verachtering in de genade, van een — als God
het niet verhoedt — wegzinken in het eeuwig verderf,
gelijk de oude dichter Revius treffend zeide:

„Stofregen acht men niet, maar die der lang in treden
Die dringt ze tot de huyl en op de naekte leden:
De sonden, die men cleyn en licht te wesen acht,
Die hebben menich om sijn salicheyt gebracht.”

Men lette bij de qualificatie „kleine zonden” op de
(gelukkige en noodige) toevoeging: „wat de menschen
zoo noemen”. In dat kleine „zit het juist”, want daarin
komt het „grootte”, d.w.z. hetgeen ons typeert, uit.

Beauraing.

Men heeft wel gelezen over het „Belgische Lourdes”.
In „Geref. Kerkblad van Leeuwarden” lezen we erover:

De dusgenaamde „verschijningen” hebben te Beau-
raing plaats gehad bij den ingang van den tuin, een zus-
terschool in een boschje van hagedoorns, dat loopende
langs het hek, dat den tuin van den publieken weg
scheidt, aansluit bij een nabootsing van de grot van
Lourdes, gelijk men die, zooals we een vorige maal
reeds hebben opgemerkt, zoo veel aantreft in België.
Aan de overzijde van den publieken weg buigt zich
langs het hekwerk de spoorlijn om, over een viaduct,
dat tegenover de plaats der „verschijningen” een poort
voor doorweg openlaat. Hier hebben de dusgenaamde
„verschijningen” plaats gehad.

Toen den 29sten November l.l. dat jongetje met zijn
zus en twee andere meisjes des avonds om omstreeks
half zeven hun jongere zusje van school ging halen,
en de jongen aanbilde en zich omdraaide, riep hij in-
eens uit (gelijk het verhaal in het Vlaamsch luidt): „Ik
zie een klaarte”. „'t Is een auto”, zeggen de meisjes
dan, doch zich omdraaiend moeten dan ook de meisjes
het schijnsel hebben opgemerkt. „Het beeld in de grot
beweegt zich”, schijnt dan één te hebben geroepen.
„'t Is een mensch. 't Is de Heilige Maagd”.

Een ander verhaal is echter, dat de jongen „in de
openplaats (dans l'espace) boven den spoorweg bo-
merkte „een vrouw geheel wit”, welke volgens hem de
H. Maagd was.

Men ziet, hoe de legende aangroeit.

K. S.